

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OSUUD
VPÍSANÝ
V KRVÍ

SÁGA BEZOSUDNÝCH
KNIHA PRVÁ

DANIELLE L.
JENSEN

OSUD VPÍSANÝ V KRVÍ

SÁGA BEZOSUDNÝCH
KNIHA PRVÁ

DANIELLE L.
JENSEN

aurora

Z anglického originálu Danielle L. Jensen: *A Fate Inked in Blood*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Del Rey, Penguin Random House v roku 2024, preložila Terézia Štubniaková Manners.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o.,
v Bratislave v roku 2024.

Číslo publikácie 34.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Mária Pavligová
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

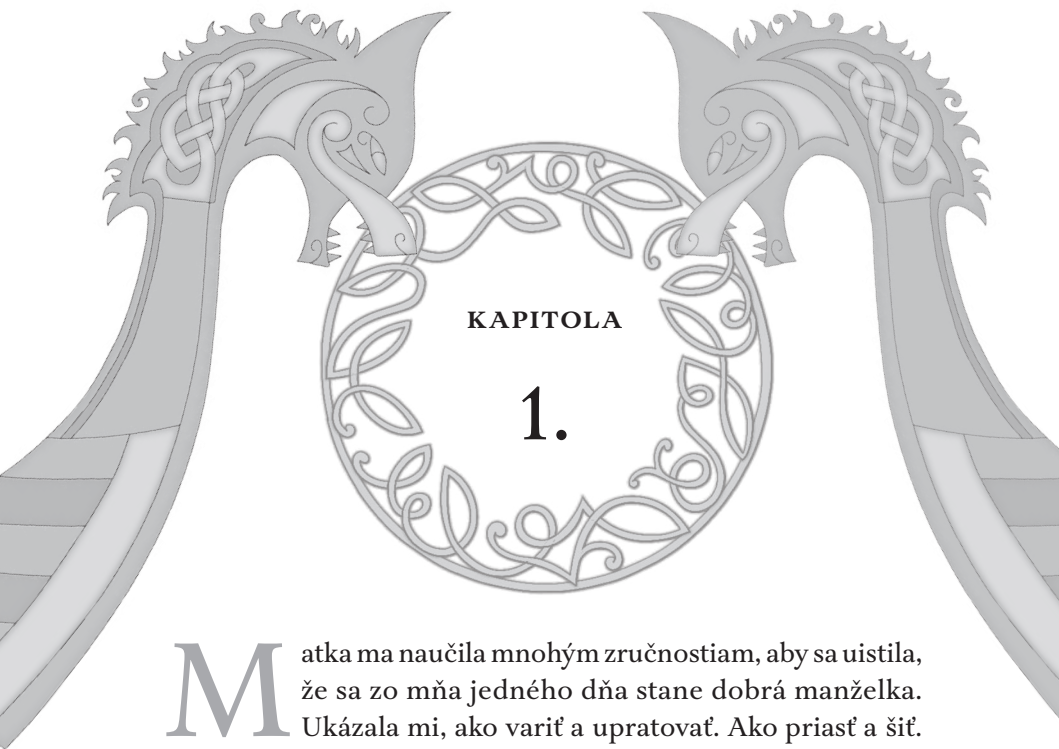
Copyright © 2024 by Danielle L. Jensen
Cover design © Ella Laytham
Cover illustration © Eleonor Piteira
All rights reserved.

Translation © Terézia Štubniaková Manners 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2024

Kniha ISBN 978-80-8250-120-2
eBook ISBN 978-80-8250-121-9

Pre Tamar – bez teba by som bola stratená.

KAPITOLA

1.

Matka ma naučila mnohým zručnostiam, aby sa uistila, že sa zo mňa jedného dňa stane dobrá manželka. Ukázala mi, ako variť a upratovať. Ako priasť a šiť. Kde loviť a kde zbierať plody. Mala ma však radšej naučiť, ako ovládať túžbu dobodať spomínaného manžela, z ktorého sa vyklul natvrdlý ožran s jedovatým jazykom.

Pretože dnes som skutočne strácala trpezlivosť.

„Čo robíš?“ chcel vedieť Vragi. Nazeral mi cez plece a dych mu pritom páchol od medoviny.

„Presne to, na čo sa pozeráš.“ Hrotom noža som potiahla rybe po bruchu a jej vnútornosti sa vyliali von. „Čistím úlovok.“

Vragi si podráždene odfúkol a vytrhol mi nôž z ruky, pričom mi takmer rozrezal dlaň. Schmatol ďalšiu rybu, otvoril jej brucho, jedným ťahom z nej vydlabal krvavú hromadu vnútorností a na záver zapichol nôž do drevenej dosky. Jeho technika sa od mojej takmer vôbec nelíšila. „Vidíš?“

„Viem, ako vypitvať rybu,“ precedila som pomedzi zuby, zatiaľ čo každý kúsok môjho tela túžil vypitvať *jeho*. „Už som pitvala tisícky rýb.“

„Nepáči sa mi, ako to robíš.“ Pery sa mu zvlhli. „Robíš to zle. Ľudia sa sťažujú.“

To bola pravda, no nikto sa nesťažoval na rybie vnútornosti.

Môj *milovaný* manžel bol potomkom bohov, keďže sa na jeho počatí podieľala aj kvapka Njordovej krvi, vďaka ktorej mocnými kúzлами ovládal všetky morské tvory. No namiesto toho, aby svojou mocou pomáhal našim ľuďom, používal ju na to, aby ňou ostatných rybárov pripravil o úlovky, naplnil si svoje siete a potom účtoval dvojnásobok ceny tým, ktorých siete boli jeho pričinením prázdne.

Všetci to vedeli, no nik sa mu neopovážal postaviť. Bol predsa Vragi Vykupiteľ, muž, ktorý zachránil Selvegr pred hladomorom, keď pred desiatimi rokmi nebola úroda a on dotiahol ryby zo Severného mora, aby naplnil žalúdky svojich krajanov a uistil sa, že nikto nebude bez jedla.

Všetci ho považovali za hrdinu. A možno ním kedysi bol, no sláva a chamtivosť vytlačili štedrosť, vďaka ktorej si tento titul kedysi zaslúžil. Teraz ľudia pľuli na jeho meno, napriek tomu, že si ho uctievali každoročnou hostinou. Za to, že mu ešte nikto nevrazil nôž do chrbta, mohol vďačiť jedine tomu, že bol pod ochranou jariho.

No nielen tomu.

„Všetci musíme pamätať na to, že jedného dňa možno budeme jeho kúzla opäť potrebovať, Freya,“ karhala ma mama, keď som na neho frflala. „A ty by si mala pamätať na to, že vďaka nemu je váš príbytok bohatý.“

Bohatstvo.

Práve kvôli tomu, a napriek mojím námietkam, otec súhlasil, keď ho Vragi požiadal o moju ruku. Namiesto toho, aby žil a neskôr oľutoval svoje rozhodnutie, otec zomrel počas našej svadobnej noci a celý dav ľudí si potom šepkal o zlých znameniach a prekliatych manželských zväzkoch. Ak to malo byť znamenie od bohov, vôbec sa nemuseli obťažovať. Od chvíle, keď mi Vragi pred hosťami strčil do úst svoj odporný jazyk, som vedela, že toto manželstvo bude mojím preklatím.

Uplynulý rok som sa o tom presviedčala každý jeden deň.

Ťažko sa mi však o ňom trúsili trpké slová, keďže Vragi bol štedrý k mojej mame a platil všetky jej výdavky, zatiaľ čo si môj brat robil meno v jariho vojnovnej družine.

Pre rodinu to urobím, odriekala som potichu, podobne ako počas svadobnej noci. *Kvôli svojej rodine to vydržím*. Nahlas som povedala: „Zlepším sa.“ A pretože nevyzeral spokojný, dodala som: „Urobím to tak ako ty, Vragi.“

„Ukáž.“ Pri jeho povýšeneckom tóne hlasu som tak pevne zatínala zuby, až mi takmer popraskali, no poslúchla som a rýchlo som vypitvala ďalšiu rybu.

Vragi zavrčal a potom si vedľa mňa odplul. „Matka mala pravdu – mal som sa oženiť so škaredou ženou so šikovnými rukami, nie s peknou, ktorá sa môže pýšiť jedine svojím výzorom. Pekná tvárička rybu nevypitvá, nenavará a ani neporodí deti.“

Čo sa týkalo toho posledného, *moja* pekná tvárička mu ich neporodí nikdy.

Takmer všetky mince, ktoré som mala, som takmer vždy minula na citrónovú šťavu a špongiu od obchodníkov, ktorí k nám pricestovali z južných morí, a ak sa aj Vragi čudoval, prečo jeho vták zaváňa citrusmi zakaždým, keď sme si spolu líhali, nikdy sa ma na nič nepýtal. Nech len jeho blažená nevedomosť pretrváva aj naďalej.

„Rok, ženská. Celý rok manželstva a posluhovania a žiadny syn.“

Prehнем sa ponad drevenú dosku, aby som vypitvala ďalšiu rybu a skryla slzy hnevu, ktoré mi zaliali oči. Nikdy nedám tomuto mužovi dieťa. *Nikdy*. „Ponúkнем obetu.“ To nebolo klamstvo – na začiatku každého cyklu som ponúkala obetu bohyni, po ktorej ma pomenovali, a prosila som ju, aby moja maternica ostala aj naďalej prázdna. Doteraz bola ku mne milosrdná.

To, alebo som mala jednoducho šťastie.

Ako keby mi dokázal čítať myšlienky, Vragi ma schmatol za vrkoč a vytiahol na nohy. „Nechcem obety, Freya,“ zavrčal. „Chcem, aby si sa viac snažila. Chcem, aby si veci robila správne. Chcem, aby si mi dala to, čo žiadam.“

Koža na temene ma štípala, len vďaka pevnému vrkoču mi nevydrapil za hršť vlasov. A práve vtedy pretiekol pohár mojej trpezlivosti. „Možno to robíš nesprávne ty, manžel. Celkom určite to tak vyzerá.“

Vzdych medzi nami v tichu oťažel.

Múdra žena by svoje slová oľutovala, no ja som bola očividne idiot prvej triedy, keďže som pocítila len záblesk zlomyseľného víťazstva, keď moja pichľavá urážka zasiahla cieľ. Vragiho tvár pod tmavou bradou potemnela a žila na spánku mu pulzovala ako fialový červ. Potom mi pritlačil na líce nôž a pocítila som jeho smradľavý dych. Celkom blízko tváre mi zašepkal: „Čo keby som ťa trochu zohyzdil, Freya? Možno sa konečne naučíš nejakým zručnostiam.“

Oceľ bola chladná a krutá. Zmazala moje víťazstvo a nahradila ho strachom.

Napriek tomu som sa nemohla vzdať. Nemohla som dovoliť, aby som sa poddala, rozplakala alebo žobronila, pretože práve v tom sa vyžíval: keď ma zrazil na dno. Namiesto toho som sa mu pozrela do očí a vyštekla som: „Urob to. Len to urob, Vragi, a potom zjdi do dediny a zisti, či ti ešte stále vystroja hostinu, keď sa dozvedia, že si svoju ženu porezal, len aby si ju zohyzdil.“

Pery sa mu zvlínili. „Potrebujú ma.“

„To neznamená, že ťa musia uctievať.“ A samolúbi jedinci ako on úctu potrebovali.

Pozorovala som, ako sa mu v mysli otáčajú kolieska. Nepochybne premýšľal, ako veľmi by ma mohol zraniť bez následkov. No ja som odmietala odvrátiť zrak, napriek tomu, že mi dlane pokrývala tenká vrstva studeného potu. Čepeľ mi tlačila na líce čoraz silnejšie. Štípala a ja som sa zhlboka nadýchla, aby som ovládla narastajúcu paniku.

Počul to.

Vragi sa uškrnul, moja nepatrná slabosť ho uspokojila. Pustil mi vlasy a zložil nôž. „Späť do práce, ženská! Keď skončíš, odnes dve ryby svojej matke! Možno ti pripomenie, aké máš povinnosti. Za to, že ich nepoznáš, vyštekol, „môže ona a tvoj otec.“

„Nehovor hanlivo o mojom otcovi!“ Vytrhla som mu nôž, no Vragi naň len opovržlivo zazrel.

„Tu je dôkaz,“ povedal. „Zabudol, že si dcéra, a učil ťa tak ako tvojho brata. A teraz mám namiesto manželky dospelú ženu, ktorá sa ako malé dieťa hrá na bojovníka, máva papekom a predstavuje si, že každý strom je jej nepriateľom.“

Po hrudi sa mi rozlialo teplo, z ktorého mi očerveneli líca. Nemýli sa.

„Možno mám na tom svoju zásluhu aj ja,“ dodal. „Máš príliš veľa voľného času a dokonca aj bohovia vedia, že zaháľanie ničí charakter.“

Jediný voľný čas, ktorý som mala, som využila na spánok, no nič som nepovedala.

Vragi sa odo mňa odvrátil a prešiel priamo na breh fjordu ligotajúceho sa pod slnečnými lúčmi. Zdvihol ruku a začal vzývať Njorda.

Dlho sa nič nedialo a ja som sa v tichosti modlila za to, aby si boh mora konečne uvedomil, aký je jeho syn chrapúň, a pripravil ho o všetku moc.

Namáhala som sa však márne, pretože onedlho sa hladina zachvela a začali z nej vyskakovať ryby.

Najskôr len zopár, no postupne sa na pláž vyhadzovali desiatky, až kým skaly takmer úplne nepokryla hemžiaca sa masa plutiev a šupín.

„Toto by ťa malo na čas zamestnať,“ uškrnul sa Vragi. „Srdečne odo mňa pozdravuj svoju matku.“

Keď sa otočil a odkračal preč, v ruke sa mi od potláčaného hnevu zachvela krvavá čepeľ.

Dávala som sa na ryby, ktoré trepali chvostmi a snažili sa dostať späť do vody. Také plytvanie! Bolo ich tu omnoho viac, ako dokážeme predať, skôr než začnú hniť. A takéto niečo neurobil po prvý raz.

Nedávno som ho pozorovala, ako pred omámenými pohľadmi dedičanov vytiahol z vody veľrybu a namiesto toho, aby zvieru okamžite zabil, nechal ho, nech sa samo dostane do mora, len

aby ho potom mohol znovu vytiahnuť. Takto zvieru úplne bezdôvodne mučil len preto, lebo mohol.

Skončilo sa to až vtedy, keď sa cez dav predral môj brat, vrazil veľrybe do hlavy sekeru a oslobodil ju tak od ďalšieho utrpenia, vďaka čomu sme my ostatní mohli začať spracúvať mäso. Nik z nás neoslavoval to, čo mohlo byť za iných okolností veľkolepou celodennou hostinou.

Odmietala som opäť pocítiť rovnakú ľútosť.

Vyhrnula som si sukne a rozbehla sa tam, kde sa ryby na brehu hádzali o skaly. Jednu som schmatla a hodila ju do vody. Potom ďalšiu a ďalšiu. Niektoré boli také ťažké, že som musela využiť všetku svoju silu.

Postupne som sa presúvala po pobreží a vrátila späť do mora celý Vragiho úlovok. Zakaždým, keď som našla rybu, ktorá umrela, skôr než som sa k nej dostala, skrútilo mi žalúdok. Každú smrť som považovala za osobné zlyhanie. No bolo ich tu tak veľa...

Keď som vo vzdialených kríkoch našla ďalšiu živú rybu, zdvihla som ju a cez plece som ju hodila do vody.

Namiesto šplechnutia sa ozvalo hlasné zanadávanie, a keď som sa otočila, zbadala som, ako vo fjorde stojí muž a šúcha si krk, do ktorého som ho podľa všetkého trafila.

„Prežila to?“ dožadovala som sa odpovede a očami som sa pokúšala nájsť šupinaté stvorenie. Obávala som sa totiž, že som ho pri pokuse o záchranu zabila. „Odplávala?“

Muž si prestal šúchať krk a neveriacky sa na mňa pozrel. „A čo ja?“

Prestala som hľadať rybu a lepšie sa mu prizrela. Okamžite sa mi rozhorela tvár. Dokonca aj s červeným lícom bol znepokojivo atraktívny: vysoký, so širokými plecami a zdanlivo len o niekoľko rokov starší od mojich dvadsiatich. Čierne vlasy mal po stranách oholené a zvyšok stiahnutý do krátkeho vrkoča. Mal potetovanú hlavu, peknú tvár mu zvýrazňovali vysoké líčne kosti a ostré črty. Zatiaľ čo väčšina mužov nosila bradu, jemu na tvári svietilo strnisko, ktoré nevidelo žiletku len niekoľko dní. Bol bez

košele a z výrazne svalnatého trupu mu kvapkala voda. Opálenú pokožku mu zdobili desiatky tetovaní. Určite bol bojovník a aj bez zbrane predstavoval značnú hrozbu.

Vtedy som si uvedomila, že som mu neodpovedala, a prekřížila som si ruky na hrudi. „Čo za blázna pláva vo fjorde, keď sa ešte len nedávno roztopili ľady? Chceš zamrznúť?“ A aby som zdôraznila svoje tvrdenie, trhla som bradou smerom k ľadovej kryhe, ktorá plávala priamo za ním.

„To nebolo bohvieaké ospravedlnenie.“ Odignoroval kryhu a pohol sa smerom k pobrežiu. „A vyzerá to tak, že ma skôr zabije lietajúca ryba ako ľad.“

Opatrne som ustúpila o krok dozadu. Ten prízvuk som poznala. Nordeland zvyčajne neútočil takto skoro na jar, no všetko bolo možné, a tak som sa rozhliadla po fjorde, či neuvidím drakar s mužmi na palube. Hladina však bola prázdna. Očami som prebehla po vzdialenej strane fjordu a rýchlo si premerala hustý les rozrastajúci sa na úbočí hory.

Tam.

Kútikom oka som zachytila pohyb, zmeravela som a pokúšala sa nájsť jeho pôvodcu. No nech to už bolo čokoľvek, zmizlo to. Pravdepodobne len nejaké malé lesné zviera.

„Neznepokojuj sa, nie som nájazdník.“ Zastal po kolená vo vode a jeho pobavený úškrn odhalil biele zuby. „Len muž, ktorý sa potreboval okúpať.“

„To hovoríš ty.“ Preklínila som sa za to, že som nôž nechala na doske. „Mohol by si mi klamať, aby si ma rozptýlil, zatiaľ čo tvoji súkmeňovci napadnú a vyplienia moju dedinu.“

Trhlo ním. „Dobre, dobre. Odhalila si ma.“

Stuhla som a pripravovala sa na varovný výkrik, keď odrazu dodal: „Ostatní členovia môjho klanu mi povedali: ‚Vieš ty čo? Nie si bohvieaký bojovník, no zato si veľký fešák, čo keby si preplával tamten fjord a chvíľu flirtoval s nádhernou ženou, ktorá tam rozhadzuje ryby. Ak ju rozptýliš, v útoku nám už nič nezabráni.‘“ Povzdychol si. „Dali mi jednu úlohu, a aj tú som pobabral.“

Očerveneli mi lica, no keďže som vyrastala so starším bratom, nikdy som nikomu neostala nič dlžná. „Samozrejme, že si zlyhal. Bojuješ rovnako zle, ako flirtuješ.“

Zaklonil hlavu a rozosmial sa dunivým veselým smiechom. Napriek tomu, že som sa zo všetkých síl pokúšala ostať ostrážitá a nenechať sa rozptyliť, na pery sa mi prikradol úsmev. Bože, aký bol len príťažlivý – akoby samotný Baldur unikol z Helinho väzenia v podsvetí a zastal si priamo predo mňa.

„Slovami mieriš rovnako presne ako rybami, žena,“ odvetil. Keď vychádzal z vody a premočené nohavice sa mu lepili na svaly na stehnách a zadku, ramená sa mu ešte stále natriasali od smiechu. „Zničila si ma. Teraz budem musieť navždy ostať na tejto strane fjordu, keďže ma moji druhovia už nikdy neprijmú medzi seba.“

Takto zblízka som si všimla, aký je veľký. Prevyšoval ma o hlavu a ramená a bol dvakrát taký široký ako ja. Po hladkej pokožke mu stekali kvapky slanej vody. Mala by som mu povedať, aby odišiel, aby ma nechal na pokoji, pretože som vydatá a toto je pôda môjho manžela, no namiesto toho som si ho premerala od hlavy po päty. „Prečo si myslíš, že by som si ťa chcela nechať? Nevieš bojovať. Nevieš flirtovať. Rybu nechytíš, ani keď ju do teba hodia.“

Dlane si pritlačil k svojim pevným svalom na bruchu, predstieral, že sa prehol vo dvoje a zalapal po dychu. „Smrteľná rana.“ Padol predo mňa na kolená, s úškrnom zodvihol zrak a jeho zelené oči farby jarných listov sa zaligotali na slnku. „Skôr než ma dorazíš, dovoľ mi, aby som ti dokázal, že mám predsa len nejaké zručnosti.“

Ak by nás takto niekto videl a povedal o tom Vargimu, rozpútalo by sa peklo. A možno by som si to zaslúžila, pretože som bola vydatá žena. Vydatá za muža, ktoré som každou štipkou svojej bytosti nenávidela, no od ktorého sa nikdy neoslobodím, nech by som si to akokoľvek priała. A tak som povedala: „Ktoré z tvojich zručností by ma mohli zaujímať?“

Iskrička v jeho očiach sa zmenila na oheň, a keď povedal: „Bude lepšie, keď ti to ukážem. Ver mi, nebudeš sklamaná.“ Prsty v topánkach sa mi skrútili.

Srdce mi búšilo do rebier. Toto bolo zlé, veľmi zlé, no kdesi vnútri mi na tom vôbec nezáležalo. Istá sebecká časť mňa túžila len po bozku od príťažlivého cudzinca a nedbala na dôsledky.

Až na to, že ja som taká nebola.

Sťažka som prehltna a potlačila bolestivú túžbu, ktorá ma pobádala, aby som pokračovala, no namiesto toho som napriahla ruku a vytiahla ho na nohy. Mozoľnaté dlane a hánky posiate jazvami kontrastovali s tvrdením, že nie je bojovník. „Neviem, odkiaľ si prišiel, no ženy tam musia byť zúfalé alebo pochabé, ak naletia na takéto nezmysly. A teraz už choď.“

Musela som sa premáhať, aby som pri čakaní na jeho reakciu nezadržovala dych, keďže len niektorí muži dokázali prijať odmietnutie s pokojom. On však len naklonil hlavu a povedal: „Zdá sa, že ty nie si ani jedno, ani druhé, a preto by ma mnohí pravdepodobne ľutovali.“ Zodvihol mi ruku a očividne mu neprekážalo, že smrdí od rýb, pretože mi pobozkal hánky. „Pre mňa to však znamená len to, že sa musím viac snažiť, pretože si skutočne pozoruhodná žena.“

Z jemného dotyku jeho pier sa mi rozochvelo celé telo a v hĺbinách tých zelených očí som prichádzala o rozum. Pustil mi ruku a načiahol sa, aby mi prstom prešiel po čiare, ktorú mi na líci zanechal Vragiho nôž. „Kde je tvoj manžel?“

„Z čoho usudzuješ, že som vydatá?“ dožadovala som sa odpovede, no on sa len otočil a vyšiel hore po svahu ku koňovi, ktorého som si doteraz ani len nevšimla a ktorý na neho, príviazaný k stromu, trpezlivo čakal.

Skôr než sa na mňa opäť pozrel, natiahol si košeľu. „Tvoj prsteň. A teraz mi povedz, kde ho nájdem?“

Mimovoľne som si zastrčila ruku, na ktorej sa mi leskla jednoduchá strieborná obrúčka, do záhybov sukne. „Prečo sa zaujímaš o to, kde sa práve teraz nachádza?“

„Pretože sa ho chystám zabiť. Urobím z teba slobodnú ženu, aby si mohla so mnou líhať a stále si pritom zachovať česť,“ odvetil, utiahol si remenec na sedle a potom sa vyšvihol na chrbát vysokého zvieräťa. „Aký iný dôvod by som na to mohol mať?“

Zamrelo mi srdce. „To nemôžeš!“

„Som si istý, že môžem,“ vyhlásil obiehajúc ma na koni. „Mala si pravdu, že som rovnako dobrý záletník ako bojovník, kráska. Bude to pre toho úbohého bastarda rýchle, sľubujem, a potom budeš voľná a môžeš si splniť všetky svoje túžby.“

„To neurobiš!“ hlesla som, napriek tomu, že som o Vragiho predčasnej smrti snívala takmer každý deň. „Zakazujem ti to!“

„Oh.“ Opäť ma obehlo a škaredý flákatý valach pritom hlasno zaerdžal.

„V tom prípade počkám, kým sa stane obeťou lietajúcej ryby. Bude v tom istá spravodlivosť.“ Venoval mi úsmev plný rôznorodých príslubov a vydal sa dolu po pláži.

„Kam ideš?“ zakričala som za ním, keďže som si nebola istá, či to myslí vážne alebo ma len naťahuje. Opäť mi napadlo, že by *skutočne* mohol byť jedným z nájazdníkov. „Zabiješ ho?“

Pozrel sa cez plece a uškrnul sa. „Zmenila si azda názor?“

Áno. Ruky som zaťala v päste. „Samozrejme, že nie.“

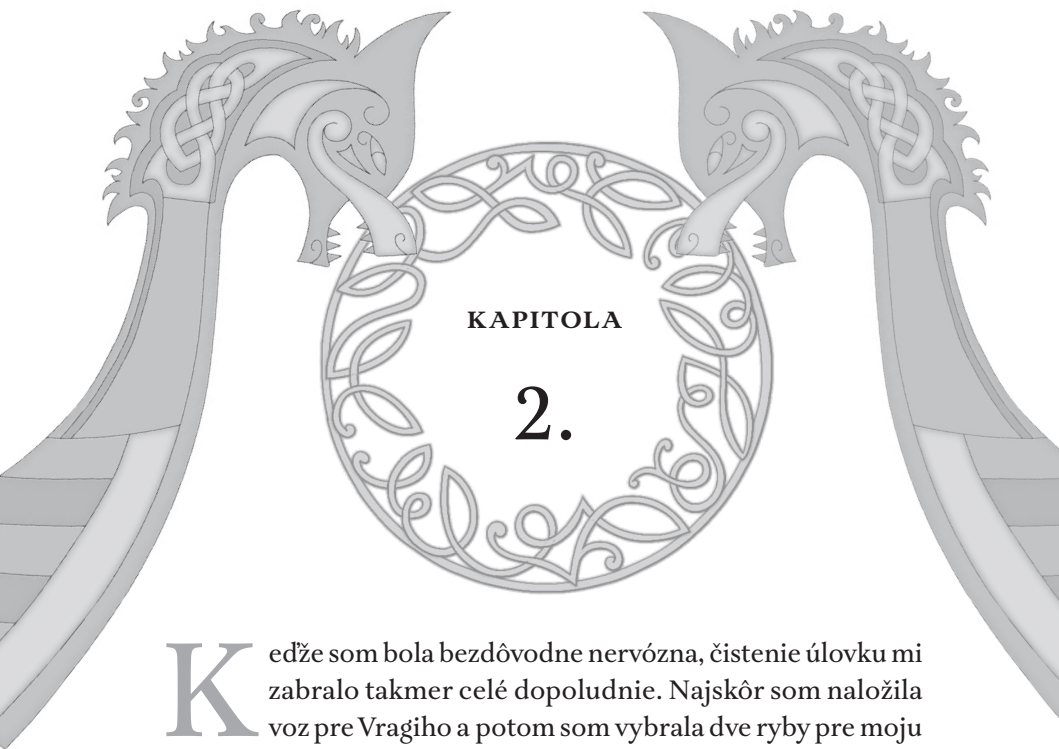
„Škoda.“

To nebola odpoveď, a tak som si nadvihla sukne a rozbehla sa za koňom. „Kam ideš? Prečo potrebuješ ísť do dediny?“

„Nepotrebujem,“ zakričal za mnou. „No potrebuje tam ísť jari Snorri a o chvíľu sa začne čudovať, kam som sa odtúlal.“

Prudko som zabrzdila a odrazu sa celá moja bytosť túžila schúliť do kľbka, pretože aj môj brat bol jedným z jariho bojovníkov. Ak by sa dozvedel, že som flirtovala s týmto mužom... „Ty patíš k jariho družine?“

Žmurkol na mňa. „Také čosi.“ Potom zaboril päty koňovi do slabín, vyrazil dolu po pláži a nechal ma, nech za ním s úžasom hľadím.

KAPITOLA

2.

Kedže som bola bezdôvodne nervózna, čistenie úlovku mi zabralo takmer celé dopoludnie. Najskôr som naložila voz pre Vragiho a potom som vybrala dve ryby pre moju matku. Vtedy už vzrušenie zo stretnutia s bojovníkom vybledlo a nahradila ho pochmúrna pripomienka toho, že Vragi je stále nažive, ja som jeho manželka a rozhnevala som ho.

Horami sa preháňal vietor a niesol so sebou vôňu roztápajúceho sa snehu. Zhlboka som sa nadýchla šťastná, že už nemusím vdychovať zápach rybaciny, vnútorností a svojej vlastnej hanby, hoci mi kúsky zo všetkých troch ešte stále viseli na šatách. Pod topánkami mi praskalo ihličie a jeho aróma mi uvoľňovala napätie v pleciach.

Bolo to v poriadku. Všetko bude v poriadku. Nestalo sa prvý raz, že som sa pohádala s Vragim, a určite to nebolo naposledy. Prežila som s ním rok a prežijem aj ďalší a potom ďalší.

No ja som chcela viac, než len prežiť. Nechcela som každý deň iba pretrpieť. Chcela som dni *prežívať*, tešiť sa z nich. Najst' v nich vášeň a vzrušenie, aké som našla počas tej krátkej chvíle s cudzincom na pláži.

Práve táto túžba mi strpčovala život. Keby som tak mohla prestať *túžiť*, možno by som našla radosť v tom, čo mám. Pri tejto myšlienke som sa okamžite strhla, pretože to bolo presne to, čo by povedala moja mama. *Prestaň chcieť viac, Freya, a možno budeš konečne spokojná s tým, čo máš.*

Zabalené ryby som si strčila pod ľavú pazuchu, zohla som sa a rýchlym pohybom som zodvihla papek. Zvrtla som ho, švihla ním po strome a potom po ďalšom, prechádzajúc lesnou cestičkou, akoby bol les okolo mňa hordou nájazdníkov. Vôbec ma netrápilo, že sa správam ako malé dieťa a nie ako dospelá žena. Balík s rybami som zodvihla ako štít a odrážala výpady imaginárnych útočníkov, pričom sa mi zrýchlil dych a na sluchy sa mi lepili premočené pramene vlasov.

Páčilo sa mi, ako ma pália svaly, kým som útočila a bránila sa, vychutnávala som si každé zalapanie po dychu a radovala sa zo štipania dlane zakaždým, keď môj papek zasiahol strom. O tomto som snívala: nie o tom, že budem každý deň pri fjorde pitvať ryby a potom ich predávať dedinčanom. Snívala som o boji. O tom, že sa pri výjazdoch proti našim rivalom na východe a západe pridám k jariho vojnovnej družine. Že budem zo všetkých síl brániť našu zem pred nordelandskými nájazdníkmi a vďaka svojmu silnému meču si zarobím obrovské bohatstvo. Zimy by som trávila so svojou rodinou. Hodovali by sme spolu, pili a smiali sa, až kým by neprišlo ďalšie obdobie nájazdov.

Môj starší brat Geir mal ten istý sen a bol na dobrej ceste, aby si ho splnil. Keď som mala štrnásť a on šesťnásť rokov, náš otec zaviedol Geira do althingu a jari Snorri daroval Geiremu náramenník a pozval ho, aby sa k nim pri nájazdoch pridal. Môj dvadsaťdvaročný brat je teraz uznávaným bojovníkom.

No keď som rodičom povedala, že sa chcem vydať v bratových stopách, vysmievali sa zo mňa, až kým si neuvedomili, že to myslím vážne. Potom sa ich smiech zmenil na tichú hrôzu.

„To nemôžeš, Freya,“ povedal nakoniec otec. „Čoskoro by zisťili, čím si, a potom by si sa už nikdy v živote nemohla slobodne rozhodovať.“

Čím som. Moje tajomstvo.

Moja kliatba.

„Keď sa ti narodí dieťa, Freya, prejdú ňa všetky bláznivé túžby napodobňovať tvojich bratov,“ dohovárala mi matka. „Konečne budeš spokojná.“

„Nie som spokojná!“ skríkla som na spomienku, hádžuc palicu do stromu. No ako som sa zahнала, spod pazuchy sa mi z obalu vyšmykla ryba a spadla priamo na lesnú pôdu.

„Do hája!“ Klakla som si, zodvihla ju zo zeme a urobila som, čo som mohla, aby som odstránila ihličie a zeminu, ktoré sa na ňu nalepili, a v tichosti som sa preklínala za myšlienky, ktoré mi práve prebehli hlavou. Za to, že som snívala o veciach, ktoré som nemohla mať.

„Dúfam, že to nemalo skončiť v mojom žalúdku.“

Vyskočila som na nohy, a keď som sa prudko otočila, stál za mnou môj brat.

„Geir!“ So smiechom som k nemu pristúpila a objala ho okolo krku. „Čo tu robíš?“

„Vyzerá to tak, že zachraňujem svoj obed.“ Vystrel ruky, poriadne si ma obzrel a ja som urobila to isté. Tak ako ja, aj môj brat mal bledú pokožku, takmer biele vlasy a jantárové oči, ktoré žiarili ako zatienené slnká. Odkedy žil s jarim v Halsare, zmocnel. Telo už viac nemal štíhle ako ja, no teraz bolo svalnaté, hrubé a silné.

„Mala by si viac jesť – si samá koš a koža,“ prihovoricel sa mi Geir a potom dodal: „Jari Snorri sa v dedine rozpráva s tvojím mužom.“

Tie slová ma znepokojili a po tele mi z nepríjemného pocitu prebehli zimomriavky. Vragiho často predvolali pred nášho pána, no ešte nikdy predtým neprišiel jari za ním. „O čom?“

Geir pokrčil pleciami, potom zobral jednu z rýb a prstami jej pohýbal žiabrami. „Pravdepodobne o rybách. O čom inom by sa dalo s Vragim rozprávať?“

„Svätá pravda,“ zašomrala som, vyšklbla som mu rybu z rúk a pokračovala po cestičke k nášmu rodnému domu.

„Ako rýchlo vybledne lesk nového manželského zväzku.“ Geir za mnou pobehol a zbrane mu pritom cinkali jedna o druhú.

Sekeru a seax, bojovú dýku, som poznala, no meč bol nový. Rovnako ako železná košeľa, ktorú mal oblečenú pod plášťom. Bud to bol lup z nájazdov, alebo si ju kúpil za svoj podiel. V žalúdku mi vzplanula iskrička závidi. Rýchlo som ju udusila a venovala mu postranný pohľad. „Aký lesk? V tomto manželstve sa nikdy nič *nelesklo*.“

„To je pravda,“ uznal môj brat a kopol do skaly, ktorá sa odkotúlala po cestičke pred nami. Za posledný rok si nechal narásť bradu a teraz ju skrášľovali ozdobné strieborné prstence. Vďaka nim vyzeral starší a divokejší, čo bol pravdepodobne zámer. Načiahla som sa a popoťahovala ho za ňu. „Čo si o tomto myslíš Ingrid?“

Geir si mohol so svojím výzorom vybrať ktorékoľvek dievča, no ja som vedela, že mal vždy oči len pre moju priateľku Ingrid, do ktorej bol od detstva zaľúbený. Taktiež som vedela, že tento rok plánuje pri nájazdoch zarobiť dosť na to, aby si mohol postaviť usadlosť a požiadať Ingridinho otca o jej ruku.

„Veľmi sa jej to páči. Hlave to, ako ju štekli, keď...“

Strčila som do neho tak prudko, až sa zapotácal. „Ty prasa.“

Geir sa na mňa uškrnul. „Vinný. No zmenila si tému, Freya. Všetci vieme, že Vragi je nenažraný čurák, no je to tvoj manžel. Keďže tu otec nie je, je na mne...“

Chodidlom som mu podobrala členok a s úškrnom som sledovala, ako sa zvalil na chrbát. Jednou nohou som mu stúpila na hrud' a povedala som: „Milujem ňa, braček. No ak ma začneš poučať o mojich manželských povinnostiach, nebudem ňa mať ani spolovice tak rada.“ Zatlačila som na neho celou váhou. „Nie je to tak dávno, čo som z teba zvykla vymlátiť dušu. Ešte som nezabudla, ako sa to robí.“

Čakala som, kedy sa zasmaje. Kedy posmešne nazve Vragiho suchozemskou rybou, ospravedlní sa mi za to, že ma donútili, aby som sa vydala proti svojej vôli, a povie mi, že si zaslúžim niečo lepšie.

Geir však namiesto toho povedal: „Už nie sme deti.“ Potom ma chytil za členok a potiahol.

Keď som zadkom pristála na tvrdej pôde, náraz mi otriasol celou chrbticou a takmer som si odhryzla jazyk, no Geir odignoroval, že vyplúvam krv, a posadil sa.

„Vragi je bohatý a jari Snorri ho počúva. Jari mi možno dal náramenník z rešpektu k nášmu otcovi, no práve vďaka *Vragimu* mi jari platí, aby som zaňho celý rok bojoval. Ak rozhneváš Vragiho natoľko, že ťa vyženie, Snorri ma možno pripraví o miesto v jeho družine. A ak prídem o miesto, ako potom získam bohatstvo, aby som sa mohol oženiť s Ingrid?“

Ako keby som na to mohla zabudnúť.

„A ak ti nezáleží na mne a na Ingrid, myslí na matku,“ Geir si oprel lakte o kolená. „Vragi dbá o to, aby o ňu bolo postarané. Platí mužom, aby obrábali farmu a krmili zvieratá. A ak ťa nepresvedčí ani to, myslí, *prirodzene*, na svoje vlastné postavenie. Máš domov, po akom iní prahnú, a bohatstvo, za ktoré si môžeš kúpiť nekonečné množstvo ozdôb.“ Načiahol sa a postrčil jeden zo strieborných prstencov natiahnutých na mojom dlhom vrkoči. „Čo by si robila bez Vragiho?“

„Bojovala. Drancovala. Zarobila si svoje vlastné bohatstvo,“ odvetila som. „Nepotrebujem Vragiho.“

Geir si povzdychol a postavil sa na nohy. „Nevadíme sa! Nevidel som ťa celé mesiace.“

Hľadela som na ruku, ktorú ku mne vystieral, a časť zo mňa chcela pokračovať v hádke. Obaja sme však vedeli, že nikdy neurobím rozhodnutie, ktorým by som ublížila svojej rodine, a preto boli všetky moje argumenty bezpredmetné. A tak som radšej prijala bratovu ruku a dovolila mu, aby ma vytiahol na nohy. „Kde sa jari Snorri chystá tento rok plieniť?“

Skôr než mi Geir stihol odpovedať, doľahol k nám zvuk kopýt. Odrazu sa pred nami objavila skupina bojovníkov na koňoch a mne okamžite stiahlo žalúdok, keď som na ich čele zbadala svojho manžela so samolúbym výrazom na tvári.

„Môj pane!“ Geir kývol veľkému mužovi, ktorý stál vedľa Vragiho a ktorý musel byť jari Snorri. Nikdy predtým som ho nevidela, keďže som nikdy necestovala ďalej ako niekoľko hodín cesty od

Selvegra, a nikdy som nenavštívila jeho pevnosť Halsar. Bol to vysoký, mohutný muž, ktorého tmavé hnedé vlasy a brada boli poprepletané šedinami, oči mu lemovali hlboké vrásky a ústa mal skrivené do nespokojného výrazu. Väčšina ľudí by povedala, že je príťažlivý, no z toho, ako sa na mňa pozeral, mi po tele behal mráz.

Akoby som bola niečo, čoho sa môže zmocniť.

„Geir,“ odvetil Snorri, no zrak aj naďalej upieral na mňa. Posledná vec, po ktorej som túžila, bolo pozrieť sa mu do očí, a tak som hľadela za neho na zvyšok jeho družiny. Vedľa Vragiho stáli traja muži oblečení v drôtených pláštenkách, ktoré boli súčasťou brnenia. Niesli so sebou seaxy, no taktiež sekery a meče, zbrane, ktoré hovorili o ich bojovníckej sláve. Jediná žena, ktorá bola s nimi, nemala okrem seaxu s krátkou čepeľou, ktorý jej visel na opasku, žiadnu zbraň. Korzet jej šiat bol zastrihnutý dosť nízko nato, aby pod šnúrkami plášta odhaľoval hlboký výstrih. Pohľad mi však sklzol priamo k poslednému jazdcovi, ktorý išiel na konci družiny.

Milostiví bohovia!

Hoci by ma jeho prítomnosť nemala prekvapovať, pri pohľade na bojovníka z pláže som ostala v šoku. Ten šok sa odrážal v jeho zelených očiach, kým nimi prechádzal zo mňa na Geira a potom späť, zatiaľ čo jari rozprával.

„Toto je tá tvoja sestra, o ktorej neustále rozprávaš, Geir?“ Nepočkal, kým mu môj brat odpovie, a obrátil sa k Vragimu: „Tvoja manželka, všakže?“

„Áno, môj pane, toto je moja Freya.“

Nie tvoja, chcelo sa mi syknúť. *Nikdy nie tvoja*. No zahryzla som si do jazyka, pretože sa tu dialo niečo, z čoho mi mrzlo celé vnútro, a ten pocit sa pri pohľade na Vragiho tvár tisíckrát zhoršil.

Uškŕňal sa ako mačka, pred ktorú práve postavili misku so smotanou. Z čoho bol taký šťastný? Čo tu hľadal Snorri so svojimi bojovníkmi? Čo chceli?

„Nikdy si mi nespomenul, že aj tvoja sestra je bojovníčka, Geir,“ prehovoril Snorri. „Vragi mi povedal, že sa chce toto leto pridať k nájazdom, je to pravda?“

„Nie,“ vyhrkol môj brat a potom sa to pokúšal zakryť smiechom. „Freya vie, ako vypitvať rybu a starať sa o dom. Nie je bojovníčka.“

Nervózne som prestúpila z nohy na nohu a zahryzla si do líca, keď sa na mňa Snorri zrazu pobavene usmial. „Nesúhlasíš s ním, Freya? Veríš, že by si dokázala bojovať?“

„Ja...“ Sťažka som prehltna. Všetci na mňa upierali zrak a ja som cítila, ako mi po chrbte stekajú kvapôčky potu. Rozhodla som sa, že bude najlepšie, keď poviem pravdu, keďže o mojich zručnostiach už aj tak všetci vedeli. „Keď som bola malá, otec ma naučil bojovať. Dokážem sa o seba postarať.“

„Tvojím otcom je Erik.“

„Bol,“ opravila som ho. „Pred rokom umrel.“

„V boji, všakže?“

Bolestivo som si hrýzla do líc, keďže som si nebola istá, či mu môj brat klamal alebo si náš pán takéto nepodstatné detaily jednoducho nepamätá.

„Nie, môj pane. Umrel počas našej svadobnej noci. Bylinkárka povedala, že dôvodom bolo srdce.“

Snorri si pošúchal bradu. „Škoda. Erik bol húževnatý bojovník. Mnohokrát sme bojovali bok po boku. Ak ťa učil on, iste si zručná. A mne sa vždy zíde viac bojovníkov.“

„Je vydatá,“ odvetil Geir skôr, než som stihla odpovedať. „Bez urážky, môj pane, no Freya by sa mala sústrediť na rodinu, nie bojovať.“

„Súhlasím,“ odpovedal Snorri. „No Vragi tvrdí, že to tak nie je. Freya myslí viac na boj než na bábätká.“

Milostiví bohovia!

To, čo sa tu v skutočnosti dialo, som pochopila v rovnakej chvíli ako Geir, ktorému na tvári vyrazili červené flaky. Vragi chcel ukončiť naše manželstvo a požiadal jariho, aby bol toho svedkom. V hrdle sa mi nahromadila žlč. Túžila som sa ho zbaviť, to áno, no taktiež som poznala následky. Uvedomovala som si, že pre moje neovládateľné, prekliate ústa bude trpieť predovšetkým moja rodina.

„Pozrime sa, či je Freya lepšia bojovníčka než manželka,“ pokračoval Snorri. „Daj jej svoju zbraň, Geir.“

Môj brat sa ani nepohol.

Jariho pohľad sprísnel. „Chystáš sa mi vzdorovať?“

„Nedovolím, aby niekto ublížil mojej sestre.“

Geir ma bude z hrdosti brániť. Vedela som to a odmietla som sa tomu prizerať. Keďže stačilo, aby som sa pred všetkými ponížila. Možno to bude Vragimu stačiť a svoje rozhodnutie si rozmyslí. „Daj mi svoj meč, Geir.“

Môj brat sa ku mne zvrtol a jantárové oči mu pritom horeli. „Freya, nie!“

Vystrela som k nemu ruku.

Prešlo niekoľko sekúnd a napätie na čistinke sa stupňovalo. Potom Geir zdráhavo vytasil zbraň a podal mi ju. Zovrela som prsty okolo koženej rukoväte a pocítila som váhu meča. Bolo to také *prirodzené*. Za jarim sa chystal zosadnúť jeden z jeho bojovníkov, no Snorri pokrútil hlavou a pozrel sa na tmavovlasého muža, s ktorým som flirtovala na pláži. „Bjorn, ty vyskúšaš, akú má Freya silu.“

Zvuk jeho mena zatriasol mojím sebedomím. Táto informácia mi vrazila do žalúdka ako baranidlo. Bol synom a dedičom jariho Snorriho. To by bolo bývalo samo osebe dosť zlé, keby nebol taktiež potomkom Tyra, boha, ktorý mu pri jeho splodení daroval kvapku svojej krvi a všetku čarovnú moc, ktorú obsahovala. Môj brat mnohokrát spomínal, akou mocou tento muž oplýva na bojovom poli – bojovník, ktorému sa nik nevyrovnal a ktorý za sebou zanechával len mŕtvych a umierajúcich. A práve *jeho* Snorri určil za môjho protivníka?

Myslela som, že sa povraciam, no Bjorn sa rozrehotal.

Rukou plesol do sedla, chrbát prehol dozadu a z hrdla sa mu vydral hurónsky smiech. Chvíľu sa natriasal, potom si utrel oči a namieril prst na Snorriho. „Tí, čo tvrdia, že nemáš zmysel pre humor, otče, sú klamári.“

„Z mojich úst nevyšiel žiadny žart.“ Snorriho hlas bol chladný a pod bradou podráždene pohyboval sánkou dopredu a dozadu.

Teda aspoň mne sa zdalo, že je podráždený. Bjorn sa totiž opäť rozosmial. „Praješ si, aby som bojoval s týmto... dievčaťom? Aby som sa bil s rybárovou ženou, čo ledva udrží zbraň, ktorú jej podali?“

Musela som sa premáhať, aby som na neho nezazrela. Meč bol síce ťažký, no nebol ťažší než vedrá s rybami, ktoré som vláčila každý deň.

„Áno, Bjorn. Presne to si prajem.“ Snorri naklonil hlavu. „Iba že by si chcel odmietnuť a poskytnúť mi tak dôvod na to, aby som začal pochybovať o tvojej oddanosti.“

Otec a syn na seba intenzívne hľadeli a napätie medzi nimi bolo také hmatateľné, až sa ostatní bojovníci nervózne pomrvili v sedlách. Bezpochyby to bol test a ja som sa, bohužiaľ, ocitla priamo v jeho strede.

Nakoniec to vzdal Bjorn a myknutím pleca prelomil patovú situáciu. „Ako si praješ.“

Zošmykol sa z koňa a s eleganciou predátora sa vybral ku mne. Na tvári nemal ani náznak koketného úsmevu. Veľmi rýchlo som si pripomenula, že je omnoho väčší ako ja a že väčšinu jeho tela tvoria svaly. No to ma nenapľňalo strachom. Nie. Strach, ktorý mi prenikol do žíl a nútil ma utiecť a ukryť sa, sa dostavil vo chvíli, keď sa jeho perami nehlučne predralo meno Tyr a v ruke sa mu objavila ohnivá sekera.

Cítila som jej teplo. Zbraň bola omnoho horúcejšia ako prirodzený oheň a iskrila načerveno, naoranžovo a namodro tak jasne, až ma z toho štípali oči. Božský plameň. Plameň vojny.

„O čo ti ide?“ opýtal sa Snorriho. „Chceš dokázať, že nevie bojovať? Nech sa...“

Zahnal sa na mňa.

S výkrikom som sa zapotácala dozadu, potkla som sa o koreň, spadla na zadok a stratila zbraň.

„Tu máš dôkaz. A teraz ju pošli späť k manželovi a k rybám.“

„Toto nie je dôkaz, aký požadujem,“ odvetil Snorri a mne sa od strachu, že ma to možno bude stáť omnoho viac než len moju hrdosť, obrátil žalúdok.

Keď som sa vyštverala na nohy, zbadala som, že ostatní bojovníci držia môjho brata za ruky, aby sa k nám nemohol priblížiť. Spoza neho sa uskríňal Vragi.

„Chceš teda, aby sme bojovali, kým nepotečie krv?“ dožadoval sa odpovede Bjorn. Z hlasu mu sálal hnev a plamene jeho sekery poháňali emócie. Nechcel so mnou bojovať, no to ešte neznamenalo, že to neurobí, aby tak dokázal svoju oddanosť. Čokoľvek iné by malo katastrofálne následky, ktoré isto nebude znášať pre neznámu ženu.

„Nie.“ Snorri zosadol zo sedla, uzdu svojho koňa podal inému bojovníkovi a prekrížil si ruky na hrudi. „Na smrť.“

Srdce mi zamrelo a svet okolo mňa bol odrazu príliš jasný. *Na smrť?*

„Toto je šialenstvo,“ zavrčal Bjorn. „Skutočne ma donútiš zabiť túto ženu len preto, že tento naničhodník,“ – ukázal na Vragiho – „chce novú manželku?“

„Vragi je potomkom Njorda. Je to veľmi vzácny muž, ktorý mi dokázal svoju oddanosť.“

Teraz som si už nebola celkom istá, či tu ide o mňa alebo o Bjorna. Alebo o niečo úplne iné. S istotou som vedela len to, že ma dusí strach a oberá ma o hlas.

„A ja nie?“ Bjorn zodvihol horiacu sekeru a jari mal toľko rozumu, aby opatrne ustúpil dozadu. „Vždy som urobil všetko, o čo si ma požiadal.“

„A preto ti určite nebude prekážať, keď mi znova vyhovieš, no nie?“ Snorri naklonil hlavu. „Urobíš, o čo ťa žiadam, alebo mi vrátiš svoj náramenník a odídeš do vyhnanstva, kde už viac nebudeš mojím synom po mene ani po duchu. A ak si myslíš, že tvoja obeta zachráni tejto žene život, mylíš sa. Jednoducho určím niekoho iného, kto to urobí za teba.“

Svaly v Bjornovej sánke boli napäté na prasknutie a jeho zelené oči prižmúrené od zúrivosti, no napriek tomu prikývol. „Dobre.“

„Freja!“ zakričal môj brat. „Uteč!“

Nemohla som sa pohnúť z miesta. Nedokázala som vymyslieť nič, aby sme s Geirom z tejto situácie vyviazli živí.

Mohla som len bojovať.

A zvíťaziť.

„A čo ak ho zabijem?“

Očakávala som, že sa Snorri zasmieje, no on len nadvihol jedno plece. „Ak zabiješ Bjorna, Freya, stiahnem ten náramenník z jeho mŕtveho tela a dám ho tebe. Keď sa v lete vydáme na nájazdy, môžeš zaujať jeho miesto v drakare a nárokovať si na bohatstvo, ktoré tejto pozícii prináleží.“

Zodvihla som bradu a nenávidela sa za to, že istú časť mňa takáto odmena lákala. „A budem sa môcť rozviesť s Vragim.“

To vyprovokovalo u Snorriho tichý smiech a pozrel sa na Vragiho. „Súhlasíš s ukončením tohto manželstva?“

Môj muž sa uškrnul. „S radosťou.“

Šanca, že porazím slávneho bojovníka, akým bol Bjorn, bola mizivá. Ešte mizivejšia, keď som zvažila, že ho mocou obdaroval samotný Tyr. No zápasy boli nepredvídateľné a ja som nebola tak celkom bez zručností. „Dobre.“

Snorri prikývol a potom sa pozrel na krásnu ženu, ktorá všetko pozorovala z konského chrbta. „Toto si bude vyžadovať pieseň, Steinunn. Nech už sa to skončí akokoľvek.“

„Ako si praješ, môj pane,“ odvetila žena a jej zvedavý pohľad sa stretol s mojím.

Nech už tu išlo o čokoľvek, očividne o tom nevedela viac než ja. Zakrúžila som ramenami, aby som z nich striasla napätie, a oslovila som jedného z bojovníkov na koňoch: „Mohla by som si požičať tvoj štít?“

Pokrčil plecami a načiahol sa, aby si ho odopol zo sedla. „To ťa nezachráni,“ prihovoril sa mi. „No ktokoľvek, kto je ochotný bojovať s Bjornom, si zaslúžil svoje miesto vo Valhalle.“

Jeho slová mi dodali silu. Zobrala som si od neho štít a uchopila som ho za rukoväť umiestnenú za hrubým oceľovým hrotom. Nič z tohto sebavedomia som však neukázala, kým som krúžila okolo Bjorna. Z tepla jeho sekery mi na čele vystupoval pot, no zdalo sa, že na neho tá zbraň vôbec nepôsobí. Celkom určite na neho nepôsobila, veď v holej ruke držal otvorený oheň.

„Mrzí ma to, Freya,“ prihovoric sa mi. „Nech ťa Odin príjme do svojho kráľovstva s plným kalichom.“

„To určite,“ odvetila som a sladko sa na neho usmiala. „Pretože mu budeš o mne pekne rozprávať, predtým ako sa k vám pridám. Čo sa udeje skôr, než si myslíš.“

Uškrnul sa a ja som v jeho tvári opäť zazrela muža, ktorý so mnou flirtoval na pláži. Ak sa mi ho podarí zabiť, neurobím to s radosťou, no to neznamená, že pri smrtiacom údere zaváham. Bjorn sa pozrel cez plece na Vragiho. „Si blázon...“

Zaútočila som.

Mečom som mu švihla popri bruchu, no musel ho varovať šiesty zmysel, pretože Bjorn sa na poslednú chvíľu zvrtoľ a môj meč sa dotkol len látky jeho košeľe. Pohyboval sa do kruhu a oči upieral na mňa. „Takýto priebeh som neočakával.“

„Osudu nezáleží na tvojich očakávaniach.“ V žilách mi vrela krv a očami som preskakovala k horiacej sekere, hoci som veľmi dobre vedela, že to nie je to, na čo by som sa mala sústrediť. Vedela som, že pri súboji sa treba zameriavať na oči a pohyby tela, nie na zbraň. „Všetko, čo sa deje a čo sa ešte len bude diať, už dávno uvideli Norny.“

Opäť som sa naňho zahnila, naše zbrane sa zrazili a jeho sila spôsobila, že som sa zapotácala dozadu.

„Ak sa chystáš kázať, bude najlepšie, ak to urobíš správne.“ Odrazil ďalší úder, no nezaútočil. „Ja si spríadam svoj vlastný osud.“

Pretože mal v žilách božskú krv. Vedela som to. Predovšetkým preto, že Vragi sa touto mocou často vychvaľoval, hoci to bola jedna z tých, ktoré sa nedali dokázať. „V tom prípade to bude osud, o ktorom rozhodol tvoj otec, pretože sa zdá, že urobíš všetko, o čo ťa požiadajú.“

Bjornovi v očiach vzplanul hnev. Opäť som zaútočila a prudko sa mu čepelou zahnila na rebrá. Odtancoval na druhú stranu omnoho rýchlejšie, ako by som očakávala od muža jeho veľkosti. S nezaujmom sa zahnil na môj meč, a keď sa naše zbrane zrazili, trhlo mnou. Na čepel' mi preskočili plamene a ja som ju rýchlo odťahla a štítom odrazil ďalší výpad jeho sekery.

Čepel' zaľala do dreva pod ostňom a ja som zaborila päty do zeme, kým ju odtiaľ vyťahoval takou silou, že mi štít takmer vytrhol z ruky. Najhorší bol však zápach obhoreného dreva. Nos mi naplňal dym vychádzajúci z miesta, kde štít vzplanul.

Napriek tomu som sa ho neodvažovala pustiť.

Pohlcoval ma strach, telo mi zmáčal pot a všetko mi pripadalo príliš žiarivé. Musela som zaútočiť, skôr než ma sila ohňa prinúti pustiť štít. Skôr než ma opustí sila.

Započala som sériu útokov, počas ktorých vo mne postupne narastala panika, keďže ich v obrannej pozícii jeden za druhým s bezvýraznou tvárou odrážal.

Načo by sa obťažoval s útokmi, keď za neho všetku prácu odvedie horiaci štít?

„Predved' jej svoju moc, Bjorn,“ zavrčal Snorri. „Ukáž jej, čo skutočne znamená bojovať!“

Dýchala som rýchlo a prerývane a opakovane sa zaháňala mečom, keďže som si uvedomovala, že mojou jedinou šancou na záchranu je zvíťaziť. Zabiť ho, hoci som po tom vôbec netúžila. „Prečo to robíš?“ pomedzi prudké nádychy som sa dožadovala Snorriho odpovede. „Čo získaš mojou smrťou?“

„Tvojou smrťou nezískam nič,“ odvetil. „Takže boju!“

Vôbec to nedávalo zmysel.

Zdalo sa, že Bjorn so mnou súhlasí. „Tento boj je nezmyselný. Nejde o nič viac než o to, že tento chrapúnsky predavač rýb s krátkym vtákom potrebuje väčšieho muža, aby potrestal jeho ženu za jeho vlastné zlyhania pod kožušinami.“

„Zasievam do nej každú noc,“ protestoval Vragi. „Môže za to ona!“

„Možno seješ na nesprávne pole!“ zasmial sa Bjorn, kým sa uhýbal môjmu výpadu, pričom mi sekerou buchol o štít, akoby zaháňal muchu.

To ma rozzúrilo do nepričetnosti, nie tá jeho vulgárna poznámka, ale fakt, že mi ani len nedovolil, aby som sa posnažila. „Citrónová šťava sa postarala o každé jedno semeno, ktoré sa do mňa jeho vták pokúšal zasiať.“

Pravdepodobne nebolo odo mňa práve najmúdrejšie prezradiť svoje tajomstvo, no keď som zvažila, že na mňa čaká neodvratná smrť, za pohľad na prekvapený a rozzúrený výraz na Vragiho tvári to určite stálo. Bjorn zavyl od smiechu, zapotácal sa dozadu a chytil sa za brucho, no napriek tomu rýchlo odrazil môj útok, pri ktorom som sa ho pokúsila bodnúť.

„Pri bohoch, Vragi,“ zasmial sa, „zdá sa, že tvoji potomkovia svetu nebudú veľmi chýbať, keď sa ti nezdá zvláštne, že tvoja žena chutí ako citrón.“

Chutí? Zmeravela som a Bjorn mi venoval pomalý úsmev.

„Zdá sa, že to celkom určite nerobil správne.“

„Bjorn, sklapani už, doriti!“ vyslovil Snorri, krúžiac okolo nás. „Zabi ju konečne, inak ti vyrežem jazyk, aby som ňa umlčal!“

Bjornovi sa z očí vytratila dobrá nálada. „Prial by som si, aby bol k tebe osud priaznivejší, Freya.“

Bez varovania na mňa zaútočil.

Po polovičitých buchnutiach a odvracaní útokov bez akejkoľvek námahy nebolo viac ani stopy a nahradili ich ťažké údery, pod ktorými som sa zakaždým zapotácala.

Domnievala som sa, že viem, ako bojovať a aké to bude počas skutočného zápasu. Nič ma však nedokázalo pripraviť na to, že nech sa zaháňam akokoľvek prudko a akokoľvek rýchlo odrážam údery, koniec bude rýchly a neodvratný.

Štít mi horel, dym a teplo ma štípali v očiach, no neodvažovala som sa ho pustiť. Pokúšala som sa brániť, no jeho sekera uväznila môj meč, vytrhla mi ho zo zovretia a oblúkom ho poslala na druhú stranu lesa.

A bolo to.

Konečne nastala tá chvíľa.

Namiesto toho, aby sa Bjorn pripravil na smrteľný úder, zaháľal a o krok ustúpil. Zabijak áno, no nie vrah.

„Dokonči to,“ zreval Snorri. „Už si to naťahoval dosť dlho. Zabiju!“

Bála som sa. Tak bolestivo som sa bála, že napriek zúfalej túžbe nasať do pľúc vzduch sa tam nijaký nedostal. Akoby ma

škrtila moja vlastná hrôza. Zvládla som však zodvihnúť horiaci štít, pripravená bojovať až do trpkého konca, umrieť s úctou a zaslúžiť si miesto vo Valhalle.

Vo vzduchu sa mihla horiaca sekera a dopadla mi na štít. Drevo uprostred popraskalo a ja som sa na vratkých nohách zapotácala dozadu. Zo silného nárazu ma rozbolela ruka a z úst sa mi vydralo zastonanie.

Opäť sa zahnal.

Zdalo sa mi, akoby sa spomalil čas. Vedela som, že sila nárazu roztriešti štít a odtne mi ruku. Vedela som, že zacítim zápach horiaceho mäsa a spálenú krv.

Moja odvaha zakolísala a potom ma úplne opustila.

„Hlin,“ hlesla som meno, ktoré mi celý život zakazovali vysloviť. „Ochráň ma!“

Keď Bjornova horiaca sekera dopadla na štít, ktorý už viac nebol vyrobený z dreva, ale zo strieborného svetla, v ušiach mi zaznelo burácanie hromu. Náraz ho vymrštil do vzduchu a jeho telo narazilo do stromu asi tucet krokov odo mňa takou silou, že kmeň praskol vo dvoje.

Bjorn sa v šoku zrútil na zem a jeho sekera pristála na hromade ihličia, ktoré sa okamžite vznietilo.

Niko sa nepokúšal uhasiť plamene. Nik sa nepohol. Nikto ani len neprehovoril.

Bjorn sa pomaly narovnal a pokrútil hlavou, aby si usporiadal myšlienky, no nespúšťal zo mňa oči. Rozochveným hlasom povedal: „Ona je deva štítnica.“

Zachvela som sa a potlačila svoje kúzla. Bolo však už neskoro. Všetci to videli.

Teraz to už *vedeli* všetci.

„Vidíš, môj pane,“ zreval z plných pľúc Vragi. „Presne tak ako som vravel: Freya je potomkom bohyně Hlin a po celý čas ukrývala svoju moc.“

Hoci na tom teraz vôbec nezáležalo, prvé, čo mi napadlo, bolo: Ako to vedel?

Vragi si všimol môj spýtavý pohľad a zachechtal sa. „Vždy, keď si sa vykradla, domnieval som sa, že líhaš s iným mužom. A tak som ťa sledoval. Prichytil som ťa, hoci v tom nebol iný vták.“

Zovrelo mi žalúdok. Ako som mohla byť taká neskutočne hlúpa? Prečo som nebola opatrnejšia?

„Steinunn,“ ozval sa Snorri. „Toto bude pieseň našej generácie a zložíš ju pomocou svojich kúziel.“

Žena neodpovedala, len na mňa hľadela s takou intenzitou, že som musela odvrátiť zrak.

Bjorn zadusil oheň, ktorý rozšírila jeho sekera, hoci zbraň ešte stále horela žiarivým ohňom, kým sa k nám postupne približoval. „Predpokladám, že nechceš, aby som ju skutočne zabil.“

Snorri si odfrkol. „Neviem, či by si to dokázal, aj keby si sa o to pokúsil. Proctoivo hovorí, že jej meno sa zrodí v ohni boha. Nikdy jej nebolo súdené, aby zomrela tvojou rukou.“

„Je bezosudná,“ nedal sa Bjorn. „Nikto nedokáže predpovedať, či ju zabijem ja, dokonca ani bohovia.“

Snorri si pobavene odúkol. „Myslíš si, že nepoznám vlastného syna? Vedel som, že budeš so smrteľnou ranou otáľať dosť dlho na to, aby ju strach postupne prinútil konať.“

Snorri nás proti sebe nahuckal.

Prázdnotu v mojej hrudi začal postupne vyplňať horúci hnev. Teplo sa premenilo na pekelné plamene, keď Snorri spod plášte vytiahol mešec a hodil ho Vragimu. „Kompenzácia za stratu nevesty. A za tvoju oddanosť.“

„Ty posratý zradcovský čurák!“ zavrčala som. „Tvoja nenásytosť nepozná hraníc.“

Vragi vytiahol z mešca zlatý náhrdelník, a kým ho obdivoval, povedal: „To nie je nenásytosť, Freya. Len si ctím bohov tým, že ťa posielam, aby si splnila svoje poslanie. Mala by si mi poďakovať.“

„Tebe?“

„Áno.“ Uškrnul sa. „Čoskoro sa z teba stane jariho druhá manželka, čo znamená, že budeš žiť vo veľkolepej usadlosti obklopená nekonečnými čačkami a bohatstvom. A okrem toho ťa so sebou zoberie na nájazdy. Presne tak, ako si to vždy chcela.“

Druhá manželka. S hrôzou som sa pozrela na Snorriho, a hoci sa mi zazdalo, že som v jeho tvári zbadala podráždenie, súhlasne prikývol. „Takmer dve desaťročia dozadu mi veštica predostrela proroctvo o deve štítnici, ktorá sa narodila v noc červeného mesiaca. Povedala mi, že meno tejto ženy sa zrodí v ohni bohov a že zjednotí ľud Skalandu pod vládu toho, kto bude riadiť jej osud.“

„Osud spriadajú Norny.“ Jazyk mi oťažel a s námahou som prehltna. „*Ony* ho ovládajú.“

„Všetko riadi osud, *okrem* života potomkov bohov,“ opravil ma Snorri. „Tvoja cesta je neznáma, a kým po nej budeš kráčať, poprepletáš vlákna všetkých, ktorí ťa budú sprevádzať.“

Uši mi naplnil mdlý nárek a slnko žiarilo intenzívnejšie než kedykoľvek predtým. Bola som nikto a Hlin... tú považovali za jednu z menších bohýň, na ktoré ľudia ledva pomysleli a veľmi zriedkavo ich spomínali. Celkom určite nebola dosť silná na to, aby zjednotila všetky klany pod vládu jedného muža.

„Bude z teba kráľotvorca, Freya,“ vyhlásil Snorri a pristúpil ku mne, aby ma mohol chytiť za ramená. „A ja ako tvoj manžel, ten ktorý bude rozhodovať o tvojom osude, *budem* kráľom.“

Práve preto ma môj otec žiadal, aby som svoje kúzla držala v tajnosti, preto bol presvedčený, že ak ich odhalím, použijú ma proti mojej vôli. Bol jedným zo Snorriho bojovníkov, takže o proroctve určite vedel. Musel vytušiť, čo Snorri plánuje, a chcel ma pred takým životom ochrániť.

„Nie.“

„Nezávisí to od teba,“ odvetil. „Keďže už nemáš otca, rozhoduje o tebe Geir.“

Bojovníci, ktorí zadržovali môjho brata, ho dotiahli dopredu a on vyplul do prachu pred jarim krv. „Ak Freya hovorí nie, aj moja odpoveď je nie. Nezneuctím svoju sestru tým, že ju dotlačím do ďalšieho manželstva, ktoré si nepraje.“

„Myslím, že by si si to mal rozmyslieť.“ Snorri prekročil pluvanec a postavil sa pred môjho brata. „Od svojich bojovníkov vyžadujem oddanosť, hlavne od tých, ktorí sa plavia na mojom drakare. Takto oddanosť nevyzerá, chlapče.“

Geir zaľal zuby a ja som pozorovala, ako sa všetky jeho sny odrazu rozplynuli.

Pri pohľade na to, ako sa Geir dotkol svojho železného náramku, sa mi lámalo srdce, no vtom Vragi vyhlásil: „Počul som, že Ingridin otec pre ňu hľadá dobrú partiu.“ Vyhodil do vzduchu mešec, ktorý získal za to, že ma zradil. „Myslím, že toto bude dostatočne vysoká suma za nevestu.“

Geir zbledol a mne prišlo zle, pretože sme obaja vedeli, že Ingridin otec by zlato prijal aj napriek hlasným protestom svojej dcéry. To som nemohla dopustiť. Nemohla som si zachrániť život a zničiť tak život svojmu bratovi a najlepšej priateľke. Hlavne potom, čo nás do tejto situácie dostala práve moja ľahkovážnosť. „Dobre.“ Hlas mi znel zvláštne priškrtene. „Vydám sa za teba. No pod jednou podmienkou. Môj brat si ponechá svoj nárameník aj svoje miesto.“

Snorri si zamyslene poškrabal bradu a potom prikývol. „Dohodnuté.“

Oči mu preskočili na Geira, ktorý sa pozeral všade inde, len nie na mňa. „Dohodnuté.“

Snorri sa prihovoral celej skupine. „Budete mi všetci svedkami? Freya práve súhlasila, že sa stane mojou nevestou. Chcel by mi niekto zabrániť, aby som si ju nárokoval?“

Všetci vyjadrovali svoj nesúhlas. Všetci okrem Bjorna. V ruke mu horela sekera a s očami uprenými priamo na mňa zodvihol zbraň, akoby sa chystal protestovať. A z dôvodu, ktorý by som nedokázala pomenovať, mi inštinkt nahováral, aby som o krok ustúpila, zatiaľ čo moje srdce robilo hlasné *bum, bum*.

No on len opäť zložil zbraň a takmer nepatrne pokrútil hlavou.

„V tom prípade je dohoda spečatená.“ Snorri kývol bojovníkom, aby Geira vytiahli na nohy. „Ostane ti tvoj náramok aj tvoje miesto, Geir, no musíme sa porozprávať o tvojej oddanosti. Vedel si, že hľadám dcéru Hlin, no napriek tomu si mi nikdy nespomenul svoju sestru, hoci si vedel, že jej v žilách koluje krv bohyně. Za to ňa musím potrestať.“ V ruke si vyhodil sekeru.

„Nie!“ vykrikla som v panike. „Dal si mi slovo!“

Chystala som sa medzi nich postaviť, no Bjorn bol rýchlejší. Zovrel ma okolo pása a potiahol dozadu, takže som sa mu lopatkami dotýkala hrude. „Nezabije ho,“ zašepkal mi do ucha. Dych mal horúci. „Keď to urobí, bude to *dokonané*. Nestavaj sa mu do cesty.“

„Pusti ma!“ Usilovala som sa mu vymaniť, zápasila som s ním a zabárala mu opäťky do topánok, no on ma len nadvihol zo zeme ako malé dieťa. „Geir!“

Môj brat tam stál a s rovným chrbtom a vztýčenou bradou prijímal svoj osud.

Snorri sa zahnal.

Plochá strana jeho sekery zasiahla brata do píšťaly a pomedzi stromy sa rozľahol zvuk lámajúcej sa kosti. Zjačala som.

No Geir nevydal ani hlások.

Môj brat bol biely ako smrť, no keď so zaťatými päšťami dopadol na zem, ani len nepípol.

Snorri si opäť pripol sekeru na opasok. „Opäť sa ku mne pridáš, keď budeš schopný chodiť, rozumieš?“

„Áno, môj pane,“ zalapal po dychu Geir.

Driapala som Bjornovi ramená a zúfalo som sa pokúšal dostať k bratovi. Potrebovala som mu pomôcť. No Bjorn ma odmietal pustiť.

So Snorrim sa nám stretli pohľady a jeho oči sa zabodli do mojich. „Si žiadaná žena, štítnica. Vďaka Steinunniným piesňam sa chýry rýchlo rozšíria a všetci sa ťa budú pokúšať zmocniť. Mnohí budú chcieť zaútočiť na tvoju rodinu a ublížiť tým, na ktorých ti záleží, aby tak zranili teba.“ Potom sa odmlčal. „*Mojí muži na твоjich príbuzných dohliadnu a uistia sa, že ich nepostihne žiadne... nešťastie.*“

Nesľuboval mi, že ochráni moju rodinu – vyhrážal sa mi, aby si tak zabezpečil moju spoluprácu. Po tom, čo urobil Geirovi, som nepochybovala, že ak ho niečo rozhnevá, bude schopný omnoho horších vecí, a tak som len s pochopením prikývla.

Nikto sa nepohol. Nikto neprehovoril, jediným zvukom boli prerývané bolestivé vzdychy môjho brata.

„Ja sa teda poberiem,“ oznámil nám Vragi a prerušil tak ticho. Prešiel ku koňovi a rýchlo naňho vysadol. „Bol by som nerád, keby sa Geir dostal k Ingridinmu otcovi skôr než ja,“ zvolal a kruto sa zasmial.

Vzplanula vo mne zúrivosť a zakričala som za ním: „Neopováz sa! Nechaj ju na pokoji!“

„Z Ingrid bude dobrá manželka,“ odvetil so smiechom Vragi.

Napravo odo mňa sa Geir plazil za Vragim a žobronil, aby mu niekto požičal koňa. Môj brat žobronil. „Máš, čo si chceš,“ kričal. „Zbavil si sa Freyi, vyplatili ťa zlatom, nepotrebuješ Ingrid!“

Toto som nemohla dopustiť.

Prudko som trhla hlavou dozadu, vrazila Bjornovi do brady a ten ma okamžite pustil. V momente, ako mi nohy dopadli na zem, som v dlani zovrela rukoväť jeho sekery a vytrhla som mu ju z ruky. Keď mi plamene olizli pokožku a oheň mi postupne ujedal z mäsa, do ruky mi vystrelila strašná bolesť. S výkrikom som ju zodvihla nad hlavu, pričom mi plamene pobožkali líce.

A potom som ju hodila.

Otáčala sa vo vzduchu, lietali okolo nej iskry, až kým sa nakoniec s mäsitým buchnutím nezaborila Vragimu do lebky.